

at vedkommende Retter kunne udføre mere Arbejde og Sagerne kunne fremskyndes.

Overensstemmende med, hvad jeg har udtalt, skal jeg anbefale Forslaget og tillige anbefale det til hurtig Fremme. Behandlingen i Landstinget har været ganske kort, og jeg vil tilraade, at vi ogsaa her fremskynde Behandlingen, saaledes at Forslaget kan blive færdigt her inden Juleferien og udkomme som Lov inden Aarets Udgang.

Jessen: Det foreliggende Lovforslag maa jo betegnes som en Nødhjælp for at bøde paa den Tilstand, der i Øjeblikket hersker ved de kollegiale Retter, hvor det efterhaanden viser sig umuligt for Personalet at overkomme den Mængde Sager, der strømmer ind. Jeg vil gerne paa mit Partis Vegne tillade mig at anbefale Forslaget til hurtig Fremme. Det maa vel betragtes som et Fremskridt, i alt Fald haaber jeg, at det vil betyde et Fremskridt med Hensyn til Sagens hurtige Behandling. Der har jo i Aarenes Løb været gjort en Mængde Anstrengelser for at forhindre, at Sagerne trække for længe ud, men i de allerfleste Tilfælde have Anstrengelserne været forgæves, Sagerne have alligevel trukket saa længe ud, at det er blevet et helt Mundheld i Befolkningen, at naar man først er kommen for Retten, varer det længe, inden man kan vente noget Resultat. Jeg tror imidlertid, at de Bestræbelser, der udfoldes her i dette Lovforslag, ville have nogen Udsigt til at lykkes, og jeg tror det navnlig, fordi jeg mener, at den nuværende Justitiarius ved Overretten i København vil være i Stand til at gennemføre Bestræbelserne saaledes, at de virkelige ville lykkes.

Med Hensyn til de enkelte Enkeltheder i Lovforslaget skal jeg ikke opholde mig ved dem, da det ærede Medlem fra Færøerne (Efferse) jo kort har gennemgaaet dem, og da de fra Forhandlingerne i Landstinget sikkert ville være ærede Medlemmer bekendte. Jeg hører til dem, der nære nogen Betænkelighed ved at indskrænke Dommernes Antal, jeg tror, at det rummer en Fare, men paa den anden Side er det Princip knæsat gennem den Retsplejelov, vi have vedtaget, og vi maa vel finde os deri, vel navnlig ogsaa af økonomiske Grunde; thi det kan jo ikke nægtes, at hvis vi skulle naa fremad til Sagens hurtige Behandling, vil det blive nødvendigt enten at indskrænke Antallet af de Dommere, som deltage i de enkelte Sagers Paadømmelse, eller ogsaa at gaa

til at udvide Dommernes Antal, hvis vi ville beholde den hidtidige Regel, at 5 Dommere skulle deltage i Voteringen om en Sag.

Det foreliggende Lovforslag tilsigter, som sagt, at raade Bod paa en Nødstilstand, og det betegner sig selv for saa vidt som midlertidigt, som det kun skal gælde, indtil Retsplejeloven træder i Kraft. Hvornaar det Tidspunkt kommer — ja, det vide vi jo ikke noget om, men det maa altsaa anses for nødvendigt at gaa til denne Foranstaltning, og jeg skal derfor med disse faa Ord tilsige Lovforslaget vor Støtte baade til dets Gennemførelse og til dets hurtige Gennemførelse.

Alfred Christensen: Ethvert Forsøg, der gøres for at fremskynde Ekspeditionen ved Retten og fremme Sagerne med større Fart, uden at dog deres Behandling og retfærdige Behandling derved kommer til at lide, hilses af mig med Glæde, og derfor er jeg ogsaa tilfreds med det foreliggende Lovforslag. Der er imidlertid nogle Omstændigheder, navnlig nogle Bestemmelser i § 2, der gøre, at skønt jeg er stærkt stemt for, at vi skulle fremme Behandlingen af Lovforslaget saa hurtigt som muligt, mener jeg dog alligevel, at vi ikke skulle fremme det saa hurtigt, at vi ikke faa Tid og Lejlighed til at se efter og drøfte de bedste Muligheder. I § 2 synes der mig nemlig at være nogle tvivlsomme Bestemmelser.

Overrettens energiske og dygtige Justitiarius har vel sagtens været den første Foranlediger af dette Forslag, og han har søgt at afhjælpe den nuværende Langsomhed ved at fordele Sagens Behandling i mange Afdelinger og paa forskellige Dage af Ugen, som Retten bemyndiges til selv at bestemme. Jeg ser et Fremskridt deri, at Retten kan dele sig i Afdelinger for at behandle Sagerne, men jeg er ikke ganske vis paa, at man er gaaet den rette Vej, naar man vil fastsætte en hel Række Retsdage i Ugen, thi det vil skabe mange, ikke alene praktiske, men ogsaa teoretiske Vanskeligheder. Det vilde, synes mig, være en god Vej at gaa, om man indskrænkede det Antal Dommere, der kræves til at beklæde Retten, saadan som man gør det i dette Forslag, og derved gav de øvrige Dommere frie Hænder. Blandt andet har vel ogsaa Meningen været, som vi kunne se af Landstingets Betænkning, at man ved dette Lovforslag vil fremme Vidneførselen deroppe; thi Vidneførselen er det Punkt, hvorpaa vor Retspleje i allerhøjeste Grad